

Asmus om Eftermiddagen bestemte sig til at tage tilbage til København.

Afskeden var dog meget hjertelig. Da Torben stod med Vennens Haand i sin, kunde han daarligt slippe den.

„Hils derovre!“ sagde han uden at nævne Navne. Men Asmus tænkte sit og nikkede.

Resten af Eftermiddagen sad Torben i sin Armstol. Med en Fornemmelse af at have været borte paa en lang eventyrlig Rejse tog han igen sin lille Hjemmeverden i Besiddelse. Allerede med noget af den tilkommende Afskeds Sørgmodighed hørte han Vinden stryge saa fortrøligt langsmed Muren og — langt borte fra — Brølet af det hjemvendende Kvæg.

Han tænkte paa sin Mor, der havde siddet her ligesom han og ventet Døden. Han havde ikke bevaret mindste Erindring om hende; men han havde ofte i disse Aar følt hendes levende Nærværelse i de tomme Stuer og ladet sig trøste af den. Han havde i Stilheden hørt hendes hule Hoste, som Tjenestefolkene talte saa meget om, da han var lille. Han havde set hende sidde derhenne ved Vinduet med Haanden under Kinden i den tavse og blide Skæbnehengivelse, hvorom hans Far i opbevarede Breve til Slægtninge havde skrevet med saa stor Beundring.

Og han tænkte paa de mange andre Mennesker, der i Aarhundredernes Løb havde levet og elsket og lidt her paa Favsingholm, alle disse underlige Skæbner, som han havde lært at kende af gamle Regnskaber, Skøder,